

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku L. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 lutego 2014 r.,
skargi wnioskodawcy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 20 stycznia 2011 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2011 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację L. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 sierpnia 2010 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 4 grudnia 2009 r. i 11 czerwca 2010 r. w przedmiocie przeliczenia emerytury od dnia 1 kwietnia 2009 r.

Skarga ubezpieczonego, zawierająca wniosek o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego orzeczenia, została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 15 ust. 1 w związku z ust. 4-6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst – Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 244 i 234 k.p.c. Skarżący oświadczył, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków

prawnych było i jest niemożliwe ze względu na niekasacyjny rodzaj orzeczenia i podniósł, że na skutek wydania zaskarżonego wyroku poniósł szkodę ze względu na błędne obliczenie podstawy wymiaru emerytury, co przełożyło się na obniżenie miesięcznej kwoty świadczenia niższej o 60 zł od wyliczonej od podstawy wymiaru uwzględniającej pobieraną premię.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia i wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że każdy z elementów skargi przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny i każde opisane w nich wymaganie powinno być spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. Wobec wyraźnego przeciwstawienia w art. 424⁵ § 1 k.p.c. podstaw skargi (pkt 2) wskazaniu przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3) nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. np. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 20 czerwca 2006 r., II BP 5/06, z dnia 20 lipca 2006 r., I BP 2/06, z dnia 27 lutego 2007 r., II BU 8/06, czy z dnia 25 kwietnia 2007 r., III BP 6/07).

W skardze powołano podstawy skargi z uzasadnieniem, lecz nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Charakter tego wymagania powoduje, że brak ten, który jest tzw. brakiem konstrukcyjnym, a więc nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych, powoduje odrzucenie skargi *a limine*.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).